

Anette på bjerget

Fremad. Vi kan ikke noget som helst uden hjælp fra andre mennesker. Gustav Pedersen og Anette Jørgensen besteg et bjerg sammen

{ TEKST OG FOTO: SIMON HØGSBERG }

.....

Anette er 47 år. Engang spiste hendes mor en pille mod kvalme – pillen indeholdt stoffet thalidomid, som viste sig at være fosterskadeligt. Anette blev født uden knæ, uden albuer, hun har kun tre fingre på hver hånd og lider desuden af cøliaki: hun kan ikke tåle gluten og holder sig for en sikkerheds skyld til en kost bestående af æbler, boghvedegrød og rå ingefær.

Hun har aldrig kendt sin mor, der skubbede hende fra sig lige efter fødslen. Anette tilbragte de første 18 år af sit liv på operationsbordet og i forskellige institutioner. Når smerten blev for voldsom, gav hun slip og lod sig falde ind i åndernes verden, hvorfra hun kunne se sig selv udefra med et smil på læben.

I 2006 lå Anette på operationsbordet. Hun var sammen med sin ven Gustav, han vågede ved hendes side. Hun følte ikke, der var noget at leve for. Det var på tide at give op.

En stemme – hun ved ikke, hvorfra den kom – bad hende droppe al selvynk og i stedet hjælpe Gustav, der var i krise. Hun var stærk, det fortalte stemmen hende. Der var meget mere for hende at gøre i verden.

Hun kom sig, stod op og allierede sig med en gruppe mennesker på Østerbro med krudt i røven og en meget høj moral. Af dem lærte Anette at forstå livet som én lang udviklingsproces, hvor vi alle er ansvarlige for at bidrage efter bedste evne. Vi kan ikke noget som helst uden hjælp fra andre mennesker. Jo hurtigere vi indser det, jo lettere har vi ved at realisere vores drømme.

Anette vil ikke være et offer. For at vise sig selv og omverdenen, at man kan meget med en invalid krop, besluttede hun sig for at bestige Kebnekaise – Sveriges højeste bjerg. Inden afrejsen lavede hun en stol af en rygsæk, som Gustav kunne bære hende i, når terrænet blev for ufremkommeligt.

Anette på vej mod den parkeringsplads i Kiruna Kommune, der ligger tættest på Kebnekaise. Fra parkeringspladsen er der 19 km stenet gangsti til foden af bjerget. Det længste, Anette har gået, er tre timer i en dansk skov. Men det er kun tal. Hun ender med at gå otte timer samme dag og ti timer dagen efter

De tre fingre på Anettes hånd er ringfingeren (kan strækkes) og lange- og pegefingern (kan ikke strækkes). Børn er vilde med Anettes hænder. Hun plejer at sige til dem, at lillefingeren og tommelfingeren er blevet spist af en haj

Kebnekaise ligger nord for polarcirklen 24 timer i tog fra København. Kører man samme distance stik syd i stedet, ender man i Rom. Bjergets højde er 2103 meter

Før afrejsen tog Anette til stranden for at finde en sten. Hun ville have en gave til bjerget. Hun fandt en, tog den med hjem og malede et symbol for udvikling på stenen. Nu ligger den på toppen af Sverige

Anette Jørgensen, Jon Bertelsen, Martin Fluri og Gustav Pedersen praktiserer ingen relation til tanker og følelser i fem minutter før turens sidste dagsmarch mod toppen

Topstuen ligger 40 minutters gang fra Kebnekaises højeste punkt. Anette og co. når hytten klokken 16. Der er lovet hardcore nedbør i skyen over stuen to timer senere. Det betyder hvidt i hvidt og ifølge ekspeditionsleder Jon en unødvendig prøvelse

Vejrguderne har talt. Teamet spiser, vender om, ender i Cirkusdalen kl. halv tre om natten, crasher. Alle har præsteret deres yderste på turen. Som sådan er målet nået. Anette er mere end tilfreds

Turen hjem foregår med helikopter. 19 kilometer på fire minutter. Derefter tog fra Kiruna til København.
Meget kan nås på otte dage